

CENTRALE VEILIGHEIDSDIENST

No. 55609

Bijlage: 1.

Onderwerp: Overzicht No. 1/1949

's-Gravenhage, 18 Februari 1949.
Javastraat 68.

Hierbij heb ik de eer U een exemplaar aan te bieden van
Overzicht No. 1/1949 van mijn Dienst, afgesloten per 14 Februari
1949.

HET HOOFD VAN DE DIENST,
voor deze:

L.L. van Laere

L.L. van Laere.

AAN: Alle Politieverbindingen.

CENTRALE VEILIGHEIDSDIENST.

Overzicht No. 1.

1949.

I N H O U D.

I	Het Communisme Internationaal	blz.	1
II	Activiteit der C.P.N. ("De Waarheid")	"	8
III	Mantelorganisaties der C.P.N.	"	11
IV	Eenheids Vak Centrale	"	16
V	De A.S.V.M. contra de vakbondspolitiek der C.P.N.	"	20
VI	Indonesië	"	21
VII	Overzicht der stakingen in Januari 1949	"	24

INDEX

De C.P.N. en het Noord- Atlantisch Pact	blz. 1
"Internationaal Comité voor de verdediging van de Vrede"; vorming van nationale secties	" 1
De actie tegen het proces van de twaalf communisten-leiders in de V.S. ondersteund door een groepering van politiek gemengde samenstelling	en " 3 4
Het proces- Mindszenty; commentaar van "De Waarheid"	en " 4 5
Sowjet-Russische perscampagne over "Nederlandse wreedheden in Indonesië"	" 5
De breuk in het Wereldvakverbond	" 6
Optreden van C.P.N.-functionarissen in het buitenland	en " 7 8
Mutaties in het C.P.N.-districtsbestuur te Rotterdam	" 10
Revolutionaire taal van C.P.N.-functionaris L.L. Touw	" 11
Uitgave van A.N.J.V.-bedrijfskranten	" 13
De propaganda der "Vrije Katheder"-groepen	" 13
De politieke gedragingen der Ned. Vrouwen Beweging	" 14
De jongste stakingsacties onder auspiciën van de E.V.C.	" 18
Hoofdbestuurslid van de A.B.W.I. gearoepd vanwege zijn communistische praktijken.	" 20
Verder optreden van het "Comité voor Vrede in Indonesië, thans "Landelijk Comité genaamd	" 22

I. HET COMMUNISME INTERNATIONAAL.

Het zogenaamde vredesoffensief der Sowjet-Unie bereikte met Stalins aanbod van een pact inzake Duitsland in Januari 1949 een nieuw hoogtepunt. De bejaarde Franse communist Marcel Cachin had deze phase kort tevoren met een opvallend gematigde rede in de Franse Senaat ingeluid.

Uit de commentaren van de C.P.N. bleek hoe dit aanbod o.a. werd gezien als een middel om het door de communisten veroordeelde Noord-Atlantisch Pact alsnog te saboteren. De verwerping door Washington van deze jongste voorstellen van het Kremlin heeft de C.P.N.-leiders geïnspireerd tot nieuwe onvriendelijkheden over het buitenlands beleid der Nederlandse Regering.

Radio Moskou verbreidde in de Nederlandse uitzending (5-2-'49) het standpunt van de fractieleider der C.P.N. in de Tweede Kamer. Volgens De Groot voerde de Regering-Drees op aanwijzing van de Regering der V.S. een politiek, die tegen de Organisatie van de Verenigde Naties was gericht. De verwerkelijking van het Noord-Atlantisch Pact zou ontbinding van de Verenigde Naties betekenen. Wederom volgde de C.P.N. hier dus stipt de internationale koers van Moskou. Rusland als verdediger van de wereldvrede wilde een ongerepte U.N.O. handhaven.

Sedert het Wereldcongres van Intellectuelen voor de Vrede (Wroclaw (Breslau) Augustus 1948) werd ook in het Westen door Nationale Comité's geijverd voor een vredescampagne, blijkbaar onder de welwillende voogdij van de Sowjet-Unie.

Reeds in Augustus 1948 werd een uit 21 leden bestaand "Internationaal Comité voor de verdediging van de Vrede" samengesteld, permanent zetelend te Parijs. De nationale secties van dit comité hebben zich nadien in alle landen ontwikkeld (Humanité, 20-1-1949).

In Engeland werd het "Committee in Defence of Peace in Britain" gevormd (Cominformkrant 15-12-1948) op initiatief van 21 der Britse afgevaardigden naar het Breslause congres vernoemd. Dit comité was van oordeel, dat in Wroclaw de wereldvrede in belangrijke mate was gediend. Wroclaw heette de meest serieuze, tot nu toe ondernomen poging om het contact te leggen tussen de culturele werkers in alle landen.

In Frankrijk ontstond na Wroclaw het "Comité National Provisoire". Het besloot zich tot alle intellectuelen van Frankrijk te richten teneinde in April 1949 in Parijs een nationaal congres van intellectuelen voor de verdediging van de cultuur en de vrede te houden (Humanité 10-1-1949 en Waarheid 12-1-1949).

In Nederland werd inmiddels ook een "Comité van Actie voor de Vrede" gevormd. (Amsterdam 17-12-1948). Het hield zich tot heden uit tactische overwegingen op de achtergrond. De voornaamste initiatiefnemers (o.a. enige vooraanstaande figuren van De Vrije Katheder) stonden niet dogmatisch afwijzend tegenover het communisme. Waarschijnlijk zal bij eventueel optreden in het openbaar blijken of dit Comité zich volledig achter de resolutie van Wroclaw heeft geplaatst; dit dan in navolging van buitenlandse voorbeelden. In leidende C.P.N.-kringen acht men die resolutie een vredesbasis, gericht tegen de aperte Westerse oorlogsophitsing en tegen de Westerse agressieve politiek.

Het geding tegen twaalf communistenleiders in Amerika werd door de communistische woordvoerders gediskwalificeerd als "heksenproces" (zie maandoverzicht No. 11-1948, blz. 4). In Frankrijk en België traden in het strijdperk resp. het "Comité de défense

des Douze" (Comité ter verdediging van de twaalf) en "Onze Solidariteit". De communisten voeren in beide de boventoon.

In Nederland vertoont het "Comité ter verdediging van de vrijheid van denken", onder voorzitterschap van de initiatiefnemer Jhr. Dr. N. van Suchtelen, een politiek gemengder samenstelling. De communisten bezetten niettemin een sleutelpositie in het secretariaat, waargenomen door de bekende communiste Mr. Clara S.F. Enthoven, te Amsterdam.

Onder de titel "Verdedigt de vrijheid van denken" verspreidde het comité een oproep o.a. luidend: "De slag die thans gericht is tegen de communisten, zal, indien deze niet wordt afgeveerd, morgen U zelf kunnen treffen". Tegen het voorgenomen proces behoorde met kracht te worden geprotesteerd. Het comité hield te Amsterdam (23-1-1949) een openbare vergadering, waarin 600 Nederlanders van uiteenlopende gezindte een protestresolutie zouden hebben ondertekend. In deze bijeenkomst sprak o.a. Vladimir Pozner uit Frankrijk. Hij is lid van het eerder vermelde "Comité de défense des Douze" en van het Franse "Nationale Comité van Schrijvers", dat in hoofdzaak uit communisten bestaat. Aan de ambassadeur der V.S. te 's-Gravenhage werd d.d. 25-1-1949 afschrift gezonden van bedoelde resolutie (in Engelse vertaling) met een eveneens in het Engels gesteld begeleidend schrijven, waarin "gevoelens van sympathie met de slachtoffers van de politieke ketterjacht" werden geuit. Deze brief draagt de handtekening van Jhr. van Suchtelen voornoemd. In beide stukken blijkt de eigenlijke naam van het comité te zijn weggelaten en vervangen door "Committee of initiative against the trial of twelve American communists" (Initiatiefcomité tegen de rechtszaak van

twalf Amerikaanse communisten). Deze naamsaanduiding komt overeen met die van het (communistische) Franse comité. Het begeleidende schrijven vermeldt de namen van 62 "prominente Nederlanders", behorend tot de 600 ondertekenaars. Velen van hen zijn politiek links, maar niet uitgesproken communistisch georiënteerd. Juist in zijn huidige samenstelling zou het "Comité ter verdediging van de vrijheid van denken" als mantelorganisatie goede diensten aan de communisten in Nederland kunnen verlenen.

In "De Waarheid" (2-12-1948) werd van het Amerikaanse proces gezegd, dat "dit monsterachtig is en een methode die direct "ontleend is aan het Hitlerfascisme; zij is tegen alle vrijheid "van denken in de wereld gericht".

In hetzelfde dagblad (7-2-1949) werd aan het proces-Mindszenty, dat internationaal de gemoederen eveneens in beweging bracht, een hoofdartikel gewijd. Op order van het Vaticaan en de Amerikaanse propaganda-diensten gingen, volgens "De Waarheid", alle reactionairen ter wereld te keer alsof zijzelf te Boedapest op de beklaagdenbank zaten. Mindszenty's geestverwanten in Amerika en West-Europa gingen intussen door met hun oorlogsophitsing. In de Tweede Kamer hadden "de woordvoerders "van de koloniale oorlog, van Serrarens en Tilanus tot Van der "Goes van Naters een 'protestmotie' voorgesteld, waarin zij de "Hongaarse volksdemocratie van 'geloofsvervolging' beschuldigen". Over kardinaal Mindszenty schreef "De Waarheid" in hetzelfde commentaar: "Hij nam de door Amerika en het Vaticaan gevoerde "'zenuwen-oorlog' tegen de volksdemocratische Hongaarse Republiek ernstig en maakte zich gereed om, als voorheen, met be-

"hulp van buitenlandse troepen de heerschappij te heroveren, en al wat vooruitstrevend is naar de galg en de martelkamer te verwijzen. Natuurlijk, hoe kan het anders, zouden de Neurenberger "rassen-wetten ook weer worden ingevoerd".

De stijl van dit requisitoir van "De Waarheid" vertoonde treffende overeenkomst met de manier waarop o.a. Radio Moskou, Stalins vredesaanbiedingen ten spijt, tegen het Westen van leer bleef trekken. Inzake Indonesië heette het in de uitzending in de Nederlandse taal (8-1-1949):

"Met medewerking van het Anglo-Amerikaanse imperialisme maken de Nederlandse regerende kringen voor de strijd tegen het Indonesische volk steeds meer gebruik van buitenlandse militaire huurlingen. De meesten van hen zijn geweest Nazi-soldaten en officieren, die men in de krijgsgevangenkampen in Frankrijk, Engeland, Italië en Egypte heeft geworven. Volgens het getuigenis van de Amsterdamse correspondent van het agentschap Telepress is op Java de tweede internationale gemechaniseerde divisie gevormd, die uit zes regimenten bestaat. Het is karakteristiek, dat de Nazi-officieren, die deze divisie commanderen, hem de Totenkopf Divisie noemen".

In een uitzending van Radio Moskou (14-1-1949) werd medegedeeld, dat alle Sowjet-bladen onder de titel "Nederlandse wreedheden in Indonesië" een (uitvoerig geciteerde) correspondentie van Tass uit Den Haag brachten. Het blad "De Waarheid", aldus een zinsnede uit het relaas van Tass, publiceerde een serie brieven van soldaten, die zich op Java bevonden, waaruit op te maken was, dat de Nederlandse troepen monsterachtige misdaden tegen de Indonesische bevolking begingen.

De Franse communistenkrant van dezelfde dag (Humanité, 14-1-1949) reproduceerde onder de sprekende kop "La 'sale guerre' d'Indonésie" (De 'smerige oorlog' in Indonesië) een foto van een uitgemergelde inheemse jongeman, op een brancard liggend, met als toeschouwers "Hollandse officieren", die het werk van hun "beschaving" gadesloegen. Het was, aldus het onderschrift in vertaling, geen foto in Auschwitz, Mauthausen of Buchenwald genomen. En toch drukte zij al de gruwel van de nazi-dodenkampen uit. Dit skelet was wat er overbleef van een jonge republikeinse soldaat in het Indonesië, dat het Hollandse imperialisme uitbuitte en kwelde met medeplichtigheid van de Amerikaanse milliardairs.

Deze foto is tot dusverre niet in het partijblad der C.P.N. verschenen, doch wel in "De Rode Vaan", het officiële dagblad van de Belgische communistische partij.

De communisten hebben zich in de tweede helft van Januari j.l. fel gekant tegen "de poging om het Wereldvakverbond te verdelen en te vernietigen". Nu het in het bestuur van het W.V.V. tot een definitieve breuk is gekomen regent het communistische verwijten. De E.V.C., hier als spreekbuis van de communisten in Nederland fungerend, verspreidde een "Verklaring van het Uitvoerend Bureau Wereldvakverbond". Daarin deed de communist Louis Saillant, algemeen secretaris van het W.V.V., een beroep op "werkers en werkende vrouwen" om de verbindingsen met het W.V.V. te handhaven. Hij trok van leer tegen "scheurmakers", die de democratie ontkennen. De leden van het Uitvoerend Bureau, met name Deakin (van het Britse T.U.C.), Carey (van het Amerikaanse C.I.O.) en Kupers (van het Nederlands Verbond van Vakverenigin-

gen) werden in het pamflet fel aangevallen. Het Uitvoerend Bureau had, na het uittreden van de vorengenoemden, zijn werkzaamheden echter voortgezet. Deakin werd als voorzitter vervangen door de Italiaanse vice-president "kameraad" Di Vittorio. Verklaard werd, dat het W.V.V. blijft bestaan. De Sowjet-Russische delegatie o.l. van Kuznetzow deed tevergeefs een compromisvoorstel om een breuk met het Westen te voorkomen. Van laatstgenoemde kant zag men in het bestendigen van de bestaande verhoudingen in het W.V.V. geen verder heil. De communisten hadden, zo werd verklaard, met medeweten van Rusland, van het W.V.V. een haard van ruzie gemaakt. De vorming van een nieuwe internationale centrale van vakbonden uit de democratisch geregeerde landen zou weldra zijn te verwachten. "De Waarheid" (20-1-1949) noemde de houding van Deakin, Carey en Kupers een provocatie.

Het Russische nieuwsagentschap Tass beschuldigde het genoemde drietal er van, dat het niet te doen was om een tijdelijke schorsing van de werkzaamheden (het Britse voorstel), maar om ontbinding van het W.V.V.

Overigens mengde het W.V.V. zich nog dezer dagen in de gebeurtenissen inzake Indonesië. Het telegrafeerde de premier van India, Pandit Nehroe "aan de Nederlandse agressie tegen het Indonesische volk" een einde te maken, zulks "in naam van de georganiseerde werkers in de wereld".

In dezelfde geest had Jan Schalker, een der partijsecretarissen der C.P.N. zich als afgevaardigde in Polen uitgelaten op het fusiecongres der communistische en socialistische partijen aldaar. (December 1948 te Warschau). Het congres had na deze toespraak een protestmotie aanvaard tegen "de aanvallers". Daarin waren tevens broederlijke groeten aan de "Indonesische natie" opgenomen.

Het W.V.V. en de C.P.N. betoonden zich ten overvloede onvoorwaardelijke aanhangers van het Sowjet-Russische standpunt. De communistische agitatie op internationaal plan sorteerde noch rechtstreeks noch indirect enig praktisch effect. Hoe de C.P.N. ten deze te kort schoot bleek reeds onweerlegbaar (zie maandoverzicht No. 12-1948).

Het Tweede Kamerlid Henk Gortzak vertoefde eind Januari-begin Februari 1949 achter het "IJzeren Gordijn". Hij voerde te Berlijn, als afgevaardigde van het Partijbestuur der C.P.N., het woord op het d.d. 27-1-1949 geopende congres van de Sozialistische Partei Deutschlands (S.E.D.). Dit is de communistische partij voor de Sowjet-Russische zone van Duitsland.

Ook voor Nederland, aldus Gortzak, was een ondeelbaar, democratisch, vredelievend Duitsland van grote betekenis. Nederland werd in loonstop en prijsstijgingen de resultaten van het Marshallplan gewaar. Nieuwe bedrijven mochten slechts met toestemming en kapitaalsdeelname (tot 50%) van de Verenigde Staten worden gevestigd. Gortzak sprak verder nog over de strijd in Indonesië in de trant van "Een kwart miljoen Nederlanders werd door de nazi's uitgeroeid; op Zuid-Celebes hebben Hollandse troepen 40.000 "vrijheidsstrijders vermoord".

II. ACTIVITEIT DER C.P.N. ("DE WAARHEID").

De C.P.N. heeft de wind niet mee om te komen tot prestaties, die tot de verbeelding van de massa spreken. De partijleiding houdt daarom een voorzichtige koers. Zij wil politieke flaters vermijden en zij vreest niets meer dan het fiasco. Derhalve beperkt de C.P.N. zich tot voorzichtige manoeuvres. Voors-

hands moedigt zij anderer strijd aan en bij voorkeur maakt zij in dit stadium gebruik van haar hulporganisaties.

De C.P.N. had, na de gebeurtenissen in Indonesië, niets liever gezien dan dat een vloedgolf van bedrijfs-onrust Nederland zou hebben overspoeld. De leiding wist evenwel, dat een werkelijk massale verstoring van de arbeidvrede onmogelijk was. Haar functionarissen bepaalden zich daarom voorlopig tot het uitlokken van snipperacties.

In de eerste maand van het nieuwe jaar was vooral een activiteit van de mantelorganisaties waarneembaar. Het werken met steunlijsten voor stakers, vooral in Amsterdam, bracht meer dan voorheen ook leden van de N.V.B., het A.N.J.V. en de O.P.S.J. op straat. Dit strijdvaardiger optreden van mantelorganisaties in het openbaar past in het agitatie-schema van de C.P.N.

Van de partijleden, georganiseerd in E.V.C. en andere bonden, wordt een voorzichtiger beleid gevraagd. Zij moeten vooral als kernleden de situatie in de fabrieken rijp maken voor de politieke acties van de C.P.N. Het vordert van het kader grote inspanning en veel inzicht. Het aftasten van de stakingskansen duurt inmiddels voort. Wanneer de C.P.N. - meestal via de E.V.C. - thans gelegenheid ziet korte proteststakingen uit te lokken, wordt deze met beide handen aangegrepen.

Het partijblad etaleert de kleine conflicten op zijn voorpagina, zogenaamd als graadmeter voor de toenemende ontstemming van het werkende volk van Nederland.

De partij blijft in haar pers opwekken tot massastakingen, vooral onder het motief van de ontoelaatbaar hoge winsten van ondernemers en de te lage lonen van de arbeiders. De opwekkingen

zijn echter van een vaag karakter, zodat de partij nog altijd alle kanten uit kan.

De leiding van de Communistische Partij in Rotterdam heeft in Januari met moeilijkheden te kampen gehad. De districts-secretaris B.G.v.d.Ham, die destijds uit Amsterdam overgekomen was met alle volmachten om het partijleven in de Maasstad weer op gang te brengen, werd van zijn post ontheven, waarbij hem zijn vele tekortkomingen duidelijk gemaakt werden. Van der Ham, die inmiddels weer naar Amsterdam is teruggekeerd, moest zelfs in een "Open brief aan de Vrije-Volk-redactie" van zijn mislukte missie getuigen. Of de kern van de nieuwe leiding in het district Rotterdam, met name J.H.van Bork en J.Geerlings, onder supervisie van J.Schalkers, beter zal slagen, wordt ernstig betwijfeld, gezien de matheid, welke in Rotterdam over het algemeen onder de C.P.N.'ers merkbaar is. Hierin speelt het ontbreken van leidersfiguren, die vertrouwd zijn met de plaatselijke mentaliteit, een aanzienlijke rol. Op aandringen van Paul de Groot zal opnieuw getracht worden het eigenlijke partijwerk te intensiveren in nauwe samenwerking met alle geledingen van de partij.

De stakingen in Amsterdam (en wel voornamelijk die in de Amsterdamse haven) zijn in Rotterdam met aandacht gevolgd. Aanvankelijk was de veronderstelling gewettigd, dat Rotterdam er niet geheel zonder kleerscheuren zou afkomen. Het is echter niet waarschijnlijk, dat een actie op enigszins grote schaal daar veel succes zal hebben. De loonvoorwaarden in de havens zijn er gunstiger dan in Amsterdam. Verder bleek het merendeel der arbeiders niet bereid zich in een soortgelijk avontuur te storten

als in 1946. Bovendien toont het O.V.B. zich onder de huidige omstandigheden nog steeds afkerig van enige actie. Van Amsterdam uit heeft de E.V.C. tot dusverre vergeefse moeite gedaan Rotterdam eveneens in het conflict te betrekken. D.Kleinsma uit Amsterdam kwam zelf gedurende enkele dagen de toestanden in de Rotterdamse haven van nabij waarnemen; ook waren stakers uit Amsterdam overgekomen om pamfletten uit te delen en verdere actie te voeren. Al met al heeft zich in de Rotterdamse haven nog geen enkel conflict van enige omvang voorgedaan.

De C.P.N. heeft de gebruikelijke herdenkingen van de sterfdag van Lenin (21 Januari 1924) gehouden. De voormalige H.T.M.-stakingsleider L.L.Touw uit Den Haag, een van de naar vorengeschoven jongere partijfunctionarissen, deed op een Lenin-herdenkingsavond (Emmer-Compasuum 29-1-1949) deze gewaagde uitspraak. "Wanneer legale wegen voor de communisten niet meer openstaan, zal niemand van ons mogen aarzelen om de illegale weg te betreden. Wij zullen misschien de gummistokken en de blanke latten van de politie vaak moeten voelen, maar overwinnen zullen de onsterfelijke ideeën van Marx, Engels en Lenin".

Vorbereidingen voor de districtsconferenties 1949 der partij zijn inmiidels getroffen. Ingaande 1 Februari is de werfactie voor abonné's op "De Waarheid" begonnen. Het blad vertoonde in zijn oplage nog steeds tekenen van teruggang.

III. MANTELORGANISATIES DER C.P.N.

In hoofdstuk I van dit overzicht werd de mogelijkheid geopperd, dat het aantal communistische mantelorganisaties in Nederland zal worden uitgebreid, als gevolg van: a. de vredesactie

begonnen op het congres van intellectuelen en geleerden te Wroclaw; b. de ondersteuning van het communistische alarm tegen het "heksenproces" van Amerika.

Sub b - Een pamflet, zonder ondertekening of aanduiding ener verantwoordelijke redactie, werd opgesteld in de bekende toon van vijandschap jegens Amerika. Na een herinnering aan het Rijksdagbrandproces van 1933 luidt het o.m.:

"Maar het is niet Hitler-Duitsland, dat de processen heeft uitgevonden, waarin men mensen onder valse aanklacht voor het gerecht sleepte, teneinde de verdedigers van de vrede, de strijders tegen rassenhaat, de aanvoerdere van de arbeidersbeweging te treffen. Die twijfelachtige eer komt toe aan Amerika".

En aan het slot o.m.:

"Dit nieuwe heksen-proces moet tot een nederlaag der Amerikaanse bankiers en staalmagnaten leiden, zoals het Rijksdagbrandproces de eerste grote nederlaag van het Hitler-fascisme werd!"

In toenemende mate wordt het A.N.J.V. gevormd tot een communistische strijdorganisatie. Het hoofdbestuur sprak zich in "De Waarheid" openlijk uit (inzake Indonesië) voor een actie der Nederlandse arbeidersklasse onder leiding van de C.P.N. Een Haags groepje A.N.J.V.-ers (plm. 30 man) vond daarin aanleiding het Verbond te verlaten, omdat op het 3e A.N.J.V.-congres was vastgelegd, dat het Verbond een zelfgeleide jeugdbeweging zou zijn.

Het A.N.J.V. heeft in zijn instructieblad "Het Stuurrad" (22-1-1949) opgewekt te werken met de steunlijsten van het "Sol-fonds" der E.V.C. De activiteit van dit jeugdverbond spitst zich

nog verder toe op de bedrijven en de militairen. Speciaal het blad "Eén" moet daarbij diensten bewijzen aan de propaganda dezer communistische jeugdorganisatie. In een pamflet "Aan onze leden militairen" verheerlijkt het A.N.J.V.-Contactbureau de Indonesische guerilla. Zij wordt vergeleken met het illegale verzet tegen de Duitsers in Nederland.

Voorts is de propaganda voor de scholing van de verbondsleden opgevoerd. De banden met de arbeidersjeugd in de bedrijven wil het Verbond nauwer aanhalen door het verspreiden van een landelijke bedrijfsroepkrant. Zij is bedoeld om A.N.J.V.-afdelingen van nieuws te voorzien ten behoeve der redacties van A.N.J.V.-bedrijfskranten. Een van de eerste dezer uitgaven is "De Textielband" (Nr. 1-1/2 1949) voor het personeel van een Haagse confectiefabriek.

De "Vrije Katheder"-groepen, die met hun culturele en andere werkzaamheden hand- en spandiensten aan de communistische zaak verlenen, beginnen volgens het gelijknamige blad (Januari 1949) thans grote activiteit te ontplooiën. Figuren als de auteur Theun de Vries, Alb. de la Court en de musicus Marius Flothuis werden resp. voor bijeenkomsten te Haarlem, Blaricum en Wassenaar als inleiders op openbare vergaderingen van reeds gevormde groepen aangekondigd. De organisatoren trachten op deze wijze de kring der belangstellenden voor het V.K.-groepswerk te vergroten. In Rotterdam was een vergadering van V.K.-abonné's aangekondigd om ook daar de plannen voor een afdeling te bespreken. Dezerzijds wordt voor de werkzaamheden van de V.K. verwezen naar maandoverzicht No. 10-1948.

Bij de landelijke Vereniging "Nederland-U.S.S.R." zijn symptomen van popularisatie waarneembaar. In Amsterdam (afd. West) wilde men komen tot oprichting van een toneelvereniging om Russische stukken op te voeren. De liefhebberij-spelers kregen, volgens "De Waarheid", de moeie taak de leden van "N.-U." op de hoogte te stellen van de Russische toneel-cultuur.

Radio Werkend Nederland heeft de uitgave van het weekblad "Vrij" blijkbaar na het eerste proefnummer voorlopig gestaakt.

Het secretariaat van de Nederlandse Vrouwen Beweging is gevestigd aan het Frederiksplein 46, Amsterdam (C.), waar ook de vereniging "Nederland-U.S.S.R." haar domicilie heeft gekozen. Nel Boudewijn, hoofdbestuurslid van de N.V.B., die in Nov./December 1948 te Boedapest het wereldcongres van de Federatie van Democratische Vrouwen als mede-afgevaardigde bijwoonde, heeft in de afgelopen maand in openbare spreekbeurten een pleidooi gehouden voor de politieke activiteit van de N.V.B.-leden. Een goede Beweging was volgens haar zonder politiek niet denkbaar. Zij memoreerde in het bijzonder de talrijke anti-duurte-bijeenkomsten en demonstraties, in Nederland gehouden.

In de Haagse Dierentuin hield de N.V.B. een openbare bijeenkomst (plm. 600 personen) onder het motto "Vrede met Indonesië". Ook daar kwam door de keuze der woordvoerders (C.P.N., A.N.J.V., E.V.C., Perhimpunan Indonesia) onomstotelijk het communistische karakter van de N.V.B. tot uiting. De partijleiding der C.P.N. bedient zich, zoals reeds werd opgemerkt, juist de laatste weken voor het voeren van acties in ruimere mate van haar mantelorganisaties, in casu van het A.N.J.V., de N.V.B., de O.P.S.J. e.d. Kennelijk is op de leden dezer organisaties een beroep gedaan om de inspanningen op te voeren. Aanvankelijk waren

alleen de C.P.N.'ers en de communistisch georiënteerde leden van de Eenheids Vak Centrale daarmee voornamelijk belast. Men zou dus kunnen zeggen, dat de C.P.N. meer dan voorheen al haar strijdbare krachten heeft gemobiliseerd. Dat de oude strijdkern - C.P.N. en E.V.C. - tekenen van verslapping en energie-vermindering zou hebben vertoond, die de partijleiding dwongen ook andere en jongere krachten te requireren, wordt door de feiten niet ten volle bevestigd. Wel heeft de top der C.P.N. in het jongste verleden meermalen zijn teleurstelling geuit over de verschijnselen van politieke vermoeidheid in de gelederen der partij. Bedoelde mateheid kwam zowel in de C.P.N. als in haar hulporganisaties (vooral in de E.V.C.) tot uiting in slechte opkomst ter vergadering, een zich geheel afzijdig houden of onvoldoend medewerken aan de uitvoering van partij-opdrachten e.d. Desondanks wist de leiding der C.P.N. talrijke acties aan te moedigen. Weliswaar liepen de bijeenkomsten der C.P.N. en haar mantelorganisaties in aantal terug, maar het ageren van de partij bleef zeer demonstratief. De leden der mantelorganisaties colporteerden in de laatste tijd vooral ijverig met steunlijsten voor de stakers. Dit is een landelijke actie voor het Solidariteitsfonds der E.V.C.

Toen de "Zuiderkruis" op 14 Januari j.l. met troepen uit Rotterdam naar Indonesië zou vertrekken, trachtte de C.P.N. via haar hulporganisaties daaruit politieke munt te slaan. De Nederlandse Vrouwen Beweging was op die dag gemobiliseerd en verspreidde biljetten in de omgeving van de plaats van inschepping. De E.V.C., die medewerking had toegezegd aan de N.V.B., liet verstek gaan. De inschepping der troepen verliep zonder incidenten.

IV. EENHEIDS VAK CENTRALE.

Indien er eventueel nog twijfel zou hebben bestaan over het optreden van de Eenheids Vak Centrale in dienst van het communisme, dan heeft de jongste Resolutie van het Partijbestuur der C.P.N. die stellig weggenomen (zie overzicht No.12-1949). Daarin werden de nadere richtlijnen aangegeven voor het voeren van communistische vakbondspolitiek. De taken, die ten deze waren toebedeeld aan de E.V.C., werden er afzonderlijk in vermeld. Uit een en ander kwam nogmaals naar voren, dat de C.P.N. van de E.V.C., ook naar buiten, zo nodig gebruik wenste te maken voor het steunen van haar politiek in bredere zin. De leidinggevende instanties der E.V.C. hebben daartegen niet geprotesteerd. Integendeel bleek uit recente acties opnieuw de bereidheid der E.V.C. om haar gedragingen af te stemmen op de politieke eisen van de C.P.N. Zij volgde nauwgezet de opdracht om steeds naar nieuwe wrijvingspunten te zoeken en deze aan te grijpen als evenzovele aanleidingen tot agitatie. Ondermeer werd dit onlangs aangetoond door de uitgifte van een pamflet namens het hoofdbestuur van de Bond van Nederlands Overheidspersoneel (B.N.O.P.). Hoewel aangesloten bij de E.V.C., bleef de naam van deze vakcentrale in het vlugschrift onvermeld. Daarin werd getracht om de technische herziening van het Bezoldigingsbesluit voor overheidspersoneel in discredit te brengen. Het Rijkspersoneel, aldus het vlugschrift, was voor de zoveelste maal bedrogen. Afgezien van de allerlaagst bezoldigden, bleef de rest van het personeel van iedere uitkering verstoken. De bestuurders van de Unie-vakbonden moesten het welhaast vanzelfsprekend weer ontgelden; binnen twee maanden moest opnieuw worden vastgesteld, dat zij ernstig hadden gefaald en dat zij het platste ver-

raad aan hun leden hadden gepleegd. Als het overheidsperoneel niet de juiste maatregelen nam, zou het opnieuw een bittere ontgoocheling ondergaan. Een regering kon niet tegelijkertijd een koloniale oorlog voeren en het in haar dienst zijnde personeel een bevredigend welvaartspell aanbieden.

Het hoofdbestuur van de B.N.O.P. zeide de ontgoocheling te begrijpen, die in de rijen der Uniebondsleden door het optreden van hun bestuurders was gewekt. Daaraan mocht echter onder geen voorwaarde worden toegegeven "het zou fout zijn onder deze omstandigheden zijn organisatie te verlaten".

De B.N.O.P. gaf aan de ontevredenen het advies om de gestelde eis van 15% toeslag op de huidige salarissen en lonen met kracht te ondersteunen. In verschillende plaatsen waren de leden van de Uniebonden er reeds toe overgegaan aandrang op hun bestuur uit te oefenen tot het beleggen van ledenvergaderingen, waar de houding van de hoofdbestuurders aan de orde gesteld zou worden, aldus het pamflet.

De Uniebonden hebben zich organisatorisch schrap gezet tegen de B.N.O.P. Zij gaven voorlichting over de actie, welke deze E.V.C.-bond onder het overheidsperoneel wilde ontketenen, o.a. ten behoeve van de stakende werkvrouwen in Amsterdam. Later hebben de Uniebonden vergaderd met hun leden, die noodgedwongen bij de schoonmaakstersstaking betrokken zijn. Dat het de stakende vrouwen, die aan de bedrijven met steunlijsten hadden postgevat, niet aan strijdlust onttrak, bleek uit het volgende. Rondtrekkende groepjes, vergezeld door mannen, oefenden zelfs in de nachtelijke uren in de Indische Buurt te Amsterdam controle uit op het thuis zijn van personen, die zij van "onderkruipen" verdachten.

De jongste stakingsacties, onder auspiciën van de E.V.C. begonnen, waren voornamelijk geconcentreerd in de hoofdstad, behoudens een enkel arbeidsconflict elders in den lande. In enkele Twentse textielbedrijven was een verhoogde communistische activiteit waar te nemen, welke op papier heette uit te gaan van de A.T.E.K. (E.V.C.bedrijfsbond). In sommige bedrijven werd met petitionnementslijsten voor 10% loonsverhoging gewerkt. De stakende Amsterdamse schoonmaaksters, de ruim 100 bouwvakarbeiders, die in de hoofdstad de steiger verlieten, de inmiddels zonder succes geannuleerde lassersstaking bij de N.D.S.M., de 600 meisjes, die het werk neerlegden in een grote sigarettenfabriek te Amsterdam en de omstreeks 1800 stakende arbeiders in de haven toonden aan, dat de communisten hun activiteit in het sterkste bolwerk van de C.P.N. met enig resultaat hadden ontwikkeld. De aanleidingen voor de arbeidsconflicten waren in verschillende, zij het dan niet alle gevallen te zoeken in onbeduidende grieven. Het politieke oogmerk, het doorkruisen van het beleid van de Regering, trad ook hier aan het licht. De inmiddels opgeheven lassersstaking heeft voor de betrokken arbeiders alleen materieel verlies opgeleverd. In dit opzicht is in de afgelopen weken weer gebleken, dat de E.V.C., mede uit hoofde van haar benarde financiële positie, een bedenkelijke laveer-politiek voert. De arbeiders, die zich voor het communistische stakingskarretje lieten spannen, ondervonden daarvan reeds in grote getale de materiële terugslag. Een Limburgse krant drukte het kernachtig uit: "De E.V.C. strooit armoede - straks bij de verkiezingen haalt de C.P.N. de oogst binnen".

De Landelijke Raad der E.V.C., die het stellen van looneisen aan de bedrijfsbonden opdroeg (zie overzicht No. 12-1948), werkt het

politieke streven van de C.P.N. nader in de hand. De weinige vooraanstaande figuren in dat milieu, die overeenkomstig de oorspronkelijke opzet van de E.V.C., nog trachten politiek onafhankelijk te blijven, worden meer en meer in de hoek gedreven. Zij moeten kennelijk op last van de C.P.N. worden verwijderd. Te dien aanzien is bijvoorbeeld de positie van Dirk Kleinsma, landelijk voorzitter van de A.B.T. (de E.V.C.-bedrijfsbond voor transportarbeiders) moeilijk geworden. Reeds enige malen heeft het partijdagblad de fiolen van zijn toorn over Kleinsma's hoofd uitgestort. (De Waarheid 24-1 en 28-1-1949). Aldus dreigen ook de laatste politiek-onafhankelijke figuren in de leiding der E.V.C. voor de inmenging van de C.P.N. gelijkgeschakeld of verwijderd te worden.

Volgens een oproep van de Landelijke Raad van de E.V.C. is de strijd voor verhoging van het levenspeil en tegen de duurte tevens de strijd voor vrede, "de strijd tegen de oorlogshitsers". Ook hier weer een bekende politieke klank. De E.V.C. tracht mede "andersdenkenden" via de actie in de bedrijven voor deze politiek te winnen. Haar ongunstige financiële positie maakt echter een spreiding van de activiteit noodzakelijk. Verwacht kan worden, dat de E.V.C. in de eerstkomende maanden nieuwe acties zal voeren, voorzover haar middelen zulks verocrloven. De komende collectieve arbeidsovereenkomst voor de havenarbeiders, die in Mei a.s. buiten medezeggenschap van genoemde vakcentrale, in werking zou kunnen treden, stuit bij voorbaat op verzet van de E.V.C. De E.V.C.-Gids (Januari 1949) merkte over de betekenis van de C.A.O. in het algemeen o.m. het volgende op: "In feite is de C.A.O., vooral ook door "middel van de bindende regeling en met behulp van de met het kapitaal en de regering samenwerkende bestuurders der betrokken vakorganisaties, tegen de arbeiders gekeerd".

Gelet op dit standpunt is het waarschijnlijk, dat de E.V.C. momenteel krachten verzamelt om weldra een campagne tegen de C.A.O. te beginnen. De huidige arbeidsconflicten, (o.a. de staking van Amsterdamse havenarbeiders) kunnen bij deze ontwikkeling van zaken als een thans overbodige belasting door de E.V.C. worden gevoeld. Hieruit ware te verklaren, waarom de leiding van de Algemene Bedrijfsbond Transport der E.V.C. voorstelde om het havenconflict nu spoedig te beëindigen. D.d. 23-1 en 1-2-1949 werd over het al dan niet voortduren van de havenstaking gestemd. In beide gevallen heeft de meerderheid der stakers zich uitgesproken ten gunste ener voortzetting van de strijd. Wel bleek uit de laatstgehouden stemming, dat het aantal werkwilligen is toegenomen. De financiële strubbelingen spreken hierbij stellig ook een woordje mede. In de Amsterdamse haven heeft het bijvoorbeeld ernstige ontstemming verwekt, dat leden van het stakingscomité een beduidend hogere uitkering (f.30.- per week) ontvingen dan de respectievelijke georganiseerde en ongeorganiseerde stakers (gemiddelde uitkering van f.13.- tot f.24.- per week).

V. DE A.B.W.M. CONTRA DE VAKBONDSPOLITIEK DER C.P.N.

Het Hoofdbestuur van de Algemene Bond van Werkers in het Mijnbedrijf heeft in zijn vergadering van 10-1-1949 het communis-tische hoofdbestuurslid Hub.Hermans geroyeerd als lid. De resolu-tie van het Partijbestuur der C.P.N. - meer speciaal de passages over de vakbeweging - gaf daartoe aanleiding (zie overzicht No.12-1948). Vóór alles moesten de C.P.N.-leden, die in de vakbeweging zijn georganiseerd, zich standvastig en gedisciplineerd op de par-tijpolitiek richten, aldus de Resolutie. In een door het dagelijks bestuur van de A.B.W.M. ondertekende verklaring (d.d. 12-1-1949)

werden de afdelingsbesturen er aan herinnerd, dat dit communistisch standpunt lijnrecht in strijd was met de toelichting op de Bondsstatuten (artikel 4). De A.B.W.M. wilde daarin tot uiting brengen vrij en onafhankelijk te zijn. Hij kon richtlijnen van de zijde der C.P.N. aan zijn leden niet aanvaarden. Het soms tot de A.B.W.M. gerichte verwijt, dat deze een mantelorganisatie van de C.P.N. is, zou, aldus het schrijven, grond van waarheid kunnen verkrijgen, indien tegen deze inmenging van buitenaf niet zou worden opgetreden. Derhalve was de consequentie voor iemand, die de richting van de C.P.N. boven die van de Bond stelde, dat hij als lid van de A.B.W.M. bedankte. Deed hij dat niet, dan moest het Hoofdbestuur of het plaatselijk bestuur de betrokkene royeren. Hub Hermans had verklaard de Resolutie van de C.P.N. te onderschrijven en uit te voeren. Het D.B. van de A.B.W.M. vond die houding zeer begrijpelijk, gezien Hermans' positie als C.P.N. Tweede Kamerlid en zijn partijbestuursfunctie. Mochten afdelingsbesturen in deze te kort schieten, dan zou het hoofdbestuur de nodige maatregelen moeten nemen. De A.B.W.M. mocht niet gebruikt worden om politieke beginselen te propageren. Geen prijs werd gesteld op hen, "die lid zijn met de "vooropgezette of achterbakse bedoeling hun medeleden in een bepaalde richting te beïnvloeden en daartoe richtlijnen van buiten af ontvangen". Hermans heeft tot nu toe vergeefs gepoogd om via een uit te schrijven besturenconferentie het royementsbesluit ongedaan te maken.

VI. INDONESIË.

Van de organisaties: "Nederland-Indonesië", "Comité voor Vrede in Indonesië" en "Comité "Hulp aan Indonesië"" (gememoreerd in overzicht No.12-1948 blz. 39 e.v.) heeft het eerstgenoemde comité

in de jongste verslagperiode meerdere activiteit getoond. Op verschillende plaatsen zijn openbare vergaderingen belegd, n.l. te Haarlem, Zwolle, 's-Gravenhage, Groningen, Rotterdam en Dordrecht, waar verscheidene sprekers in allerlei toonaarden veelal scherpe kritiek leverden op de door de Regering in Indonesië getroffen maatregelen. Een der voorzmannen, H.M. van Randwijk, heeft echter de aandacht er op gevestigd, dat met democratische middelen gestreden moet worden en dat stakingen, vooral in de huidige omstandigheden, een on-democratisch wapen zijn. Bovendien wordt de arbeidende bevolking uiteindelijk de dupe van een staking.

De persoonlijke meningen lopen echter uiteen. Er zijn enkele uitingen geweest vóór de stakingsgedachte, doch er is overigens geen enkele aanwijzing, dat in deze "daden" vernicht zullen worden.

Volledig zelfbeschikkingsrecht en gelijkgerechtigdheid voor het Indonesische volk, loyale uitvoering van de resoluties van de Veiligheidsraad en de terugtrekking van de troepen uit Indonesië zijn de voornaamste punten, die de aandacht hadden benevens nog de vrijlating van de Republikeinse leiders.

Het op eerste initiatief te Amsterdam opgerichte "Comité voor Vrede in Indonesië", thans Landelijk Comité genaamd, rekent op een langdurige actie. Het voornemen bestaat om door het zoveel mogelijk organiseren van openbare vergaderingen en de uitgifte van brochures het Nederlandse volk voor te lichten omtrent de werkelijke gebeurtenissen in Indonesië. Vrijwilligers zijn opgeroepen en hebben zich beschikbaar gesteld voor het verrichten van administratieve werkzaamheden voor de actie, ook om geld in te zamelen, waartoe men bereids is overgegaan. De lijsten, die daartoe circuleren, hebben de C.P.N. aanleiding gegeven een waarschuwing te plaatsen in het dagblad "De Waarheid", omdat gebleken zou zijn: "dat vele mensen hierop getekend zouden hebben in de mening verkerende, dat

"het hier lijsten van het Comité "Hulp aan Indonesië" betref". Dit communistische comité heeft natuurlijk ook geld nodig, zodat het wenselijk is geoordeeld een waarschuwend stem te laten horen tegen de inzamelingen van een comité, waarin - naar het heet - "o.a. zitting hebben de Trotskisten Jef Last en Meertens. Men "wordt dus verzocht goed uit te kijken alvorens geld te geven", aldus besluit de waarschuwing.

Het Comité "Hulp aan Indonesië" heeft een openbare vergadering belegd te Amsterdam, waar meerdere Indonesiërs aanwezig waren. Ook dit comité wil - het is o.a. op deze vergadering medegedeeld - het Nederlandse volk voorlichten over hetgeen er in Indonesië gebeurt, eveneens door het houden van openbare vergaderingen en door de uitgifte van brochures. Al wordt het "Comité voor Vrede in Indonesië" door de communisten aangemerkt als een Trotskistisch comité, beider actie en beider critiek op het Regeringsbeleid komen toch veel met elkaar overeen.

De vereniging "Nederland-Indonesië" is minder actief geweest, hetgeen vermoedelijk een gevolg is van interne moeilijkheden, ontstaan door meningsverschillen onder de leden.

Daar op openbare samenkomsten, georganiseerd door de C.P.N. en communistische mantelorganisaties, bij herhaling Indonesische dans- en/of muziekgezelschappen optreden onder verschillende benamingen, t.w. "Sinar Indonesia", "Indonesisch Muziekgezelschap", "Indonesisch Ballet" of "Indonesisch Dansgezelschap" dan wel onder soortgelijke namen, zij medegedeeld, dat al deze optredende gezelschappen in feite een en hetzelfde gezelschap vormen, een onderdeel van de "Perhimpunan Indonesia" te Amsterdam. Deze vereniging regelt hun optreden zowel hier te lande als in het buitenland.

14 Februari 1949.

OVERZICHT DER STAKINGEN IN JANUARI 1949.

1000000

Bedrijf.	Aanleiding	Innenging Vakbonden	Resultaat	
Lassers Fed. Dok en Scheepsb. Nij Amsterdam	protest tegen voor- gestelde tariefver- laging	EVC leidt actie	Ma ontslag staking 28/12/48, actie door EVC voortgezet	1
Fa. Evenblij- Vatenfabriek Koog a/d Zaan	oorzaak: loonconflict	EVC steunt	staking door EVC op- geheven, zonder enig resultaat te boeken	2
Textielbedr. "Hollandia" Amsterdam	ontevredenheid over uitbet. gratificatie, ons 3 weken extra- loon	EVC steunt	staking op 4.2.49 opgeheven, zonder resultaat te hebben bereikt	3
Werksters in dienst gem. Zaandam	eis: eijksch. loon met ongesch. mann. arb., gratif. en toesl.	EVC steunt	Werksters allen ontslagen actie door EVC voortgezet	4
Bouwwakarb. Mann. Geel Amsterdam	eis: loonsverh. en gratificatie	EVC steunt	staking duurt nog voort	5
Delta-pompen- fabriek te Kengelo	Verlooffangers eisten uitbet. uur waarop door overig pers. niet was gewerkt	Unie beid- delde	Na advies Unie werk- hervat, dir. be- taalde later uur uit	6
Houtbedrijven aan houthaven Amsterdam	eis: loonsverhoging	EVC steunt	op 25.1.49 werk op enige bedr. hervet eis ged. ingewilligd	7
Werksters in dienst gem. An- sterdam	eis: loonsverhoging (zie mutatie werkst. Zaandam)	EVC steunt	staking duurt nog voort	8
Havenarb. versch. bedr. Amsterdam	protest tegen geringe vloersterkte; eis nachttoesl. en loons- verh.	EVC steunt	staking breidde zich steeds naar andere bedr. uit	9
Confectie-atelier Lewcowicz Amster- dam	eis: gratificatie en verb. bedr. toest. dam	EVC steunde	eisen ingew. werk normaal hervat	10

- V Be- De onder de stakingsstreep vermelde getallen geven het aan-
o gin tal stakers aan.
1 in De boven de stakingsstreep vermelde getallen geven het aan-
g vo- tal arbeiders aan, dat in normale toestand werkzaam is.
n rige .:staking met vooraf bepaalde tijdsduur (korter dan 24 uren).
o, mnd. -:staking met vooraf bepaalde tijdsduur (24 uren of langer).
=:staking met niet vooraf bepaalde tijdsduur.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	
1	20/12	totaal 4500 man waarvan 330 lessers plm. 250 en bovendien enige honderden uitgesloten.																														
2	20/12	57 30																														
3	20/12	1200																														
4	21/12	30 9																														
5	31/12																															
6	65	op 3-1-42 voegden zich 55 arbeiders werkzaam bij dezelfde aannemer (op een ander object) erbij. 55 19 staking duurde slechts enige uren.																														
7																																
8		plm. 80 man. bij verschillende bedrijven; op 25/1/49 gingen zij bij op één na alle bedrijven weer aan het plm. 700 werk																														
9		300 later geleidelijk oplopend tot plm. 550 plm. 4500 man totaal.																														
10		120 man v.h. Amsterdams Havenbedrijf, later voegden zich hier steeds meer losse en ook vaste arbeiders bij van verschillende havenbedrijven tot totaal plm. 1800 man. 15																														
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31

CV. R. LICHT DER STAKINGEN IN JANUARI 1949.

Bedrijf	Aanleiding	Inmenging V& bonden	Resultaat	7 0 1 C N O.
Text.fabriek "Linnen"-Emmen	protest tegen inv. CAO-loon(was verl.)		stakers keerden gel.tèrug, enkelen ontsl.geenres.	11
Bouwvakarb.IV Neman te Nieuwen Arstel	protest tegen ge- weigend loonsverh.	stakers allen lid EVC		12
Bouwvakarb.ver- sch.obj.Den Haag	korte strop.actie nav staking in Amsterdam	LVC zette tot st.aan	werk daarna normaal hervat	13
Arb.in kolenh. Arnhem en omg.	eis:2,5 toesl.jaarl. uit500.toegest.loons verh.per Maart ipv Juli 1948	Unie leidde en st.actie	looncorrectie uitbet.gratif. 1% ipv 2%	14
Werksters schoon- maakbedr.Censto Amsterdam	eis/loonsverh.(86 ct/ uur ipv 60ct)	EVC steunt	staking duurt nog voort	15
Bouwvakarb. Fa.Plasman- Vlaswinkel Amsterdam	eis:uitbetaling gratificatie	EVC steunt	Idem	16
British-Ameri- can Tobacco Cy Amsterdam	hervatting vorige actie toeslag 4 % jaarloon	EVC steunt	Idem	17
Turmac Tabak Nv-Amsterdam	onderst.actie EVC van staking bij de Brit.Amer.Tobacco Cy	EVC steunt	Idem	18

V Be- De onder de stakingsstreep vermelde getallen geven het aan-
 o gin tal stakers aan.
 l in De boven de stakingsstreep vermelde getallen geven het aan-
 g vo- tal arbeiders aan, dat in normale toestand werkzaam is.
 n rige .: staking met vooraf bepaalde tijdsduur (korter dan 24 uren)
 o. mnd. -: staking met vooraf bepaalde tijdsduur (24 uren of langer).
 :: staking met niet vooraf bepaalde tijdsduur.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

11

135

12

21
21

8: later op 28-1-49: 12

13

177

177 (symp. staking van een half uur).

14

130

15

300

16

70

17

p.m. 500 man

18

25

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31